

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1405/2016
13.07.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници тужиља АА из ..., Ул. ... бр. ... и ББ из ..., Ул. ... бр. ..., чији је заједнички пуномоћник Војислав Џоковић, адвокат из ..., против туженог „ВВ“ - ..., чији је пуномоћник Милош Божић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1361/16 од 23.03.2016. године, у седници одржаној 13.07.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1361/16 од 23.03.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљево П 400/15 од 27.11.2015. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиља, па је обавезан тужени да тужиљама на име накнаде штете исплати 4.921.200,00 динара са законском затезном каматом од 27.11.2015. године до коначне исплате, у року од 15 дана од правноснажности пресуде. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим су тужиље тражиле да се обавезе тужени да им исплати износ преко досуђеног износа у ставу првом изреке пресуде па до траженог износа од 5.161.200,00 динара са законском затезном каматом од 27.11.2015. године па до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљама на име накнаде трошкова поступка плати 245.055,23 динара са законском затезном каматом од 27.11.2015. године до коначне исплате у року од 15 дана од правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1361/16 од 23.03.2016. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Ваљево П 400/15 од 27.11.2015. године у ставу првом и трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Сл. гласник РС“, бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиле су сувласнице на кат. парцели бр. ... КО ..., на којој се налазе стамбени и помоћни објекти. Тужени се бави експлоатацијом камена из каменолома и у обављању те делатности приликом минирања експлозивом долази до сеизмичких потреса због којих је на објектима тужиле проузрокована штета. Из налаза и мишљења вештака геолошке струке утврђено је да на објектима тужиле постоје бројна оштећења на спољашњим и унутрашњим зидовима, плафонима и подовима, као и у виду влаге по зидовима и подовима, а минирање, односно ударни таласи због минирања у каменолому туженог су основни узрок сеизмичких потреса услед којих су објекти тужиле оштећени, због чега је касније дошло и до других процеса (слегање тла, продирање воде у подрум) који су изазвали нова оштећења. Из налаза и мишљења вештака грађевинске струке утврђена су оштећења по врсти и обиму на свим објектима и то кући-објекту 1, кући-објекту 2, помоћном објекту 3, помоћном објекту 4, као и на бетонском платоу између објеката. Свака санација и реконструкција ових објеката подразумевала би улагања знатно већег обима средстава него да се изграде нови објекти. Вредност изградње нових објеката истих или сличних архитектонских карактеристика на локацији сличној предметној парцели износи 4.921.200,00 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално право када су туженог обавезали да тужилама накнади штету на основу члана 173. и 174. у вези са чланом 185. ЗОО.

Одредбом члана 173. ЗОО происано је да штета настала у вези са опасном ствари, односно опасном делатношћу сматра се да потиче од те ствари, односно делатности, изузев ако се докаже да оне нису биле узрок штете, док је чланом 174. ЗОО прописано да за штету од опсане ствари одговара њен ималац, а за штету од опасне делатности одговара лице које се њоме бави.

Одредбом члана 185. ЗОО прописано је да је одговорно лице дужно да успостави стање које је било пре него што је штета настала (став 1); уколико успостављање ранијег стања не уклања штету потпуно, одговорно лице дужно је за остатак штете дати накнаду у новцу (став 2); кад успостављање ранијег стања није могуће, или кад суд сматра да није нужно да то учини одговорно лице, суд ће одредити да оно исплати оштећенику одговарајућу своту новца на име накнаде штете (став 3); суд ће досудити оштећенику накнаду у новцу кад он то захтева, изузев ако околности датог случаја оправдавају успостављање ранијег стања (став 4).

По оцени Врховног касационог суда, делатност туженог је експлоатација камена приликом које се врши минирање експлозивом услед кога долази до сеизмичких потреса, тако да се тужени бави опасном делатношћу у смислу члана 173. ЗОО. Како је због обављања ове делатности проузрокована материјална штета на

објектима тужила, тужени је одговоран за ту штету на основу члана 174. истог закона. Имајући у виду да је тужени одговоран за радњу којом је проузрокована штета тужилама, дужан је да успостави стање које је било пре него што је штета настала у смислу члана 185. став 1. ЗОО. Међутим, како успостављање ранијег стања у конкретном случају није могуће, односно захтевало би знатно већа средства него да се изграде нови објекти па не би било економски оправдано, то тужиле имају право на накнаду у новцу у смислу члана 185. став 3. ЗОО. Осим тога, по оцени Врховног касационог суда, висина накнаде штете је правилно утврђена из налаза вештака грађевинске струке, на који тужени није имао примедбе.

Имајући у виду наведено, као и да су тужиле захтевале накнаду у новцу на основу члана 185. став 4. ЗОО, правилно им је та накнада – материјална штета досуђена у висини вредности нових објеката од 4.921.200,00 динара према ценама у време доношења судске одлуке у смислу члана 189. став 2. ЗОО, па је правилно тужилама досуђена и камата на основу члана 277. ЗОО.

Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном пресудом погрешно примењено материјално право.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић